

[Handelsministeren]

bende statssubsidiepolitik, som en række lande er slået ind på. Regeringen er i høj grad opmærksom på denne problemstilling, og den agter at tage spørgsmålet op i EF i forbindelse med det danske formandskab i Ministerrådet. Også på nordisk plan har problemet været rejst. Vi vil fortsat gøre, hvad vi formår for ad denne vej at undgå, at dansk industri får sine konkurrencevilkår både på hjemmemarkedet og på eksportmarkederne urimeligt forringet.

Hvilke tanker man i Industrirådet har gjort sig i anledning af fremskridtspartiets initiativ til denne debat, ved jeg ikke. Men jeg ved, hvad der ville være blevet konsekvensen, hvis fremskridtspartiet fik lov at råde. Partiets holdning, bl. a. ved behandlingen af finanslovsforslaget, viser helt klart, at den erhvervsfremmeservice, som er opbygget gennem flere år, og som i det store og hele ikke blot er accepteret, men også i høj grad værdsat af industrien, ville forsvinde helt.

Moderne industri behøver dette serviceapparat, som den offentlige sektor må stille til rådighed for erhvervslivet. Industriens centrale betydning for produktion, beskæftigelse og valutaindtjening er uomtvistelig, og regeringen finder det derfor en central opgave at samarbejde om at fremme den industrielle udvikling i Danmark.

Glistrup (FP):

Dansk industri har to fundamentale særvilkår at virke under.

For det første er vort land nu engang sådan indrettet, at vi ikke har råstoffer, metaller eller andet i jorden. Vores natur indeholder ikke vandfald eller andre ting, der umiddelbart kan skabe den store energi, og vi har ikke store, udstrakte skovområder eller andre særlige naturressourcer, der kan danne basis for nogen naturlig industri i Danmark. Vi er således i forhold til de fleste andre lande i verden stærkt handicappet som industrination, og det er det ene grundlæggende faktum, som vi må tage ad notam.

Det andet grundlæggende faktum er, at det rent faktisk er lykkedes Danmark levestandardmæssigt at komme et godt stykke foran så langt, langt de fleste andre nationer her i verden, og at vi lægger meget stor vægt på, at vi kan opretholde dette levestandardforspring, i hvert fald i meget væsentligt om-

fang. Talen fra de nulvækstprofeter, der flokkedes omkring den nuværende handelsminister for nogle år siden, er formentlig for længst manet i jorden, således at vi virkelig må sige, at det er et væsentligt politisk mål, at vi kan opretholde dette forspring i levestandard fremfor andre lande.

Når man sammenholder disse to grundlæggende vilkår, så når man frem til, at det, der må være det helt udslaggivende for dansk industri, det, der skal være hovedlokomotivet til at trække os frem imod en stadig stigende levestandard, er, at vi hele tiden må indrette os på at forny os. Det kan ikke nytte noget at tro, at vi kan holde forspringet med det handicap, vi har i retning af manglende naturressourcer, medmindre vi hele tiden kan finde nye produktioner, for de produktioner og produktionsprocesser, som har været universelt kendt igennem en årrække, vil hurtigt glide ud til, at de bliver gennemført i andre lande. Om det er Hongkong eller Singapore eller nye industrielle lande, der finansieres på basis af olie i jorden, som de arabiske lande og andre lande, er i og for sig ligegyldigt, men vi må hele tiden ligge en hanefjed foran. Derfor må det centrale, når vi nu her for første gang har en industripolitisk debat i folketinget, være, at vi finder frem til en industripolitik, der kan opbygges således, at igangsætterne, initiativtagerne, tildeles de allerbedste vilkår til at kunne klare opgaverne.

Når vi skal indrette os således, at det er igangsætterne og initiativtagerne, grundlæggerne af nye industrier, som vi skal begunstige mest muligt, så er det middel, som handelsministeren fremførte, nemlig at vi har en stor offentlig tilskudssektor, erfaringsmæssigt ikke noget særlig velegnet middel til at klare den slags ting med. Det kan vi i og for sig også se i det rent faktiske resultat, at det er lykkedes for den regering, som handelsministeren er medlem af, at køre os ud i både rekordarbejdsløshed, rekordvalutaunderskud, rekordunderskud på statsfinanserne og rekordrente og en række andre negative rekorder. Derfor må vi indstille os på at give frit råderum for de mennesker, der kan igangsætte nye industrier, og det gør man ikke ved at binde ressourcerne til, at de skal kanaliseres over offentlige kontorer. Hvad enten man nu har den ene eller den anden vurdering af offentlige kontorer, så er det dog en ganske